

BEHOVSPYRAMIDEN i AGILITY

eller

VÄRNA OM TÄVLINGSARRANGÖREN

Av Marie Hansson

Alla känner väl till det man i psykologin kallar "behovspyramid". Att det grundläggande behovet alla har är mat och vatten, sömn osv. Det finns mindre viktiga behov som kommer därefter och så finns det på toppen sådant som man skulle kunna kalla "lyxbehov", som att få se ett efterlängtat TV-program, simma i varmt vatten osv.

På Agilitylistan i slutet av sommaren florerade en debatt om priser på agilitytävlingar. Alltså vad man som vinnare kan förvänta sig att få. Några tävlingsarrangörer reagerade negativt på diskussionen och verkade uppleva problemet som "droppen som får bägaren att rinna över". Det är ett så stort arbete att arrangera och genomföra en tävling, så kom inte med mer krav, för vi orkar inte mer! Kanske trodde någon att de som tog upp ämnet med finare priser var otacksamma över det nedlagda arbetet för själva tävlingsarrangemanget.

Jag känner mig engagerad åt alla håll, jag känner sympati med den överlastade arrangören som tappert tar på sig att arrangera dessa efterlängtade tävlingar, men samtidigt förståelse för de tävlande som ibland blir besvikna på priserna, eftersom det onekligen är så olika från tävling till tävling.

Då kom jag att tänka på "behovspyramiden" för agilityfolk. Kanske sätter den saker i sitt rätta perspektiv om man betraktar vad som är viktigast, näst viktigast osv. Självklart kan ordningsföljden variera från person till person, men det mest grundläggande behovet är väl gemensamt för oss alla!

Botten – grundläggande behov: Att få tävla agility tillsammans med sin hund!

För att kunna det krävs:

- Tävlingsarrangörer
- Ekonomi och praktiska resurser för den tävlande att resa runt till tävlingar
- En frisk hund och en någorlunda frisk förare

Det är väl när någon av de grundläggande förutsättningarna brakar samman som man inser hur tacksam man borde vara för att man är frisk nog, att man har en frisk hund, att man har råd att åka och att det finns tävlingsarrangörer som ställer upp och arrangerar tävlingar!

Något annat självklart: Skadefria hinder.

För att få det krävs:

- Arrangörer som har tid, kunskap och omtänksamhet i stora mått för att fixa knepiga gungor, glapp mellan t ex uppgång och övergång på balansen, spikar som sticker upp på t ex stegpinnar, utskjutande bomhållare på hinderstöd, där

hundens kropp stryker tätt intill vid snäva svängar, farliga ingångar till platta tunnlar osv osv

En annan grundförutsättning: Att få se tävlingen.

För att få det krävs:

- Att arrangören har tillräckligt med yta runt banan så att alla tävlande som vill titta får plats!

Nästa steg: Att få veta resultatet av sitt lopp.

För att få det krävs:

- En fungerande resultatredovisning på tävlingen. En speaker som hörs tydligt och säger tider och fel är en bra början. En rullande datorskärm en lyx som inte är nödvändig, men underbar när den finns, eftersom man kan följa tävlingen under gång. Snabbt uppsatta resultatlistor efter avslutad klass.
- Att klubbarnas hemsidor och siffernissarna redovisar tävlingens resultat (och i klass 3 vunna poäng) på sina hemsidor, vilket i sin tur förutsätter att arrangörerna lämnar ut resultaten.

Det är först när man INTE får veta hur det gått, som man börjar förstå hur viktigt det är för att man ska vara helt nöjd. Man ska ju inte behöva vara beroende av kompisar som tittar och antecknar när man är inne på banan!

Nästa steg kan vara: Att få uppleva roliga banor.

För att få det krävs att domarna med insikt och en gnutta tur lyckas göra:

- Omväxlande banor (är banorna för lika varandra kan det ju bli enformigt)
- Ett visst nytänkande i banläggningen
- Fällor som är möjliga att klara handlingsmässigt med olika typer av hundar (det är ju inte bara en typ av hund som ska kunna klara sig igenom banan)
- Banor med ett visst mått av variation, t ex snabba passager varvat med ställen där man måste ha kontroll. Olika typer av fällor på samma bana, inte en speciell klurighet flera gånger

Vad som är en rolig bana är givetvis väldigt personligt från ekipage till ekipage. Men jag tror att i alla fall vi i klass 3 nog uppskattar ovanstående förslag.

På toppen av pyramiden: Finapriser.

För att få det krävs:

- Att arrangören har tur (eller ersätter turen med arbete) och lyckas tigga ihop sponsorer till en del och kan lägga en liten men rimlig procent av vinsten på att köpa några saker till toppen på prisballen.

Visst är det kul att få något man behöver! Visst är det kul att få något man tycker är fint. Men det är givetvis inte det allra viktigaste när man åker till en tävling, och det är jag säker på att alla håller med om, i perspektivet ovan.

Totalt sett kan vi konstatera att TÄVLINGSARRANGÖREN är vårt hopp, vår förväntan, vårt ALLT när det gäller behovet av att få tävla agility. Se ovan på alla punkter och se att det är arrangören som behövs för det mesta!

Vad säger det oss tävlande?

Jo, att vi måste vara lika rädda om tävlingsarrangörerna som om våra hundar! Värmer vi upp våra hundar och går av dem efter avslutat lopp? Javisst, vi vill att de ska må bra och kunna prestera många lopp till. Vi måste göra detsamma med tävlingsarrangörerna om vi vill att de ska kunna orka med flera tävlingar! Ja, kanske inte värma upp och gå av dem bokstavligen, men bildligen! Visa vänligt bemötande när vi kommer, städa upp efter oss innan vi lämnar platsen, visa vår tacksamhet på allehanda sätt som vi kan komma på!

Åter till priserna.

Det positiva är förstås att om de tävlande bara är besvikna över kvaliteten på priserna, så säger det en hel del om resten av tävlingen! Då har alltså arrangören lyckats få till allt det andra, som för majoriteten är det viktigaste! Man får alltså gratulera till en lyckad tävling som helhet!

TIPS FÖR ATT LYCKAS MED PRISBORDET:

- Planera långsiktigt när det gäller att ragga priser. Passa på bra tillfällen! Vid lagerrensning för en butik kan det vara mycket lättare att få gratis eller nästan gratis priser. Vad gör det att det är många månader till nästa tävling?
- Börja i god tid att kolla om inte någon i klubben är duktig på att prata in sig hos ortens företag. Eller om någon har en kontakt som är bra på det? Vad är det som säger att de som sliter med själva agilitytävlingen måste dra lasset med priser också!
- Erbjud reklam som motprestation. Annons i klubbtidningen kan fungera, när man inte har tävlingsprogram för de tävlande att bläddra i.
- I klass 3 är majoriteten av de tävlande blasé på rosetter, men självklart inte alla, därför bör de väl finnas kvar. Gör som Falkenberg's HU, erbjud den tävlande att välja mellan en rosett eller en chokladkaka, ett par strumpor eller liknande. Valfrihet gör den tävlande garanterat nöjdare och man kan spara de överblivna rosetterna till en annan tävling.
- Det är inte många tävlanden som kan motstå omtänksamhet! Många gånger kan man göra mottagaren förtjust inte genom det ekonomiska värdet i priset, utan hur det presenteras! En enkel burk, skål eller ett glas med människogodis eller hundgodisbitar kan se hur frestande ut som helst, kanske med en enkel rosett knutet runt och det behöver inte kosta många kronor. Uppgiften att plocka ihop det kan säkert läggas på yngre förmågor, det är inga svåra uppgifter!